

Henrik Nielsen: Meningen med Loven af 20. Marts 1918, som her foreslaas fornyet, er jo den at bringe den størst mulige Sandhed eller Reellitet ind i Handel og Omsætning; og saa vidt det kan lade sig gøre, har man ment ved de Krav, som her stilles, at kunne garantere for, at dette i alt Fald saa nogenlunde sker. I § 1 siges der, at man hverken paa Fakturaer eller Regninger eller andre Forretningsdokumenter maa anbringe en urigtig Betegnelse af en Vare, dens Frembringelsessted, dens Art, dens Tilvirkningsmaade, o. s. v., o. s. v. Der er, som der synes, i § 1 ikke en eneste Udvej for den handlende til at kunne anbringe noget som helst som Reklame paa sin Vare, hvis det, som Reklamen siger, ikke er rigtigt. Man maa f. Eks. ikke forsøge paa at sælge en Cigar af Tobak, der er høstet i Omegnen af Fredericia, som Havanacigar. Det bliver saa den handlendes Kunst at overbevise sin Kunde om, at Fredericiacigaren staar fuldt paa Højde med Havanacigaren i Aroma og Velsmag. Det er til Tider svært, men det kan maaske lade sig gøre overfor den Del af Publikum, som kun stiller den elementære Fordring til en Cigar, at der skal kunne gaa Ild i den, og at der skal komme Røg af den, og maaske at den skal kunne holde Asken. Det er den handlendes Kunst at afsætte sin Vare paa ærlig Vis. Men til Trods for, at dette Forslag fra Handelsorganisationernes Side er erkendt for at være ret tilfredsstillende, har de dog adskillige Ønsker, de gerne vil have opfyldt gennem denne Lov. Det er uhyre vanskeligt gennem Lovparagraffer at lukke for enhver Bagdør, som de handlende kan finde paa at smutte ud ad, og det har da ogsaa vist sig her, at der er adskillige Forhold, som Handelsorganisationerne har opdaget som mindre heldige, og som de gerne vil have ændret. Der er f. Eks. gjort gældende, at et større Pianofirma sælger sine Varer paa en Maade, som man anser for at være uretmæssig Konkurrence. Det sker derigennem, at man falbyder Pianoerne, imod at der indlægges „Billet mrkt.“, og naar vedkommende henvender sig efter Adressen, opdager han, at det er en handlende, der sælger disse Pianoer, medens Annoncen kunde tyde paa, at det var en Privatmand, der ønskede at skille sig af med et Piano af en eller anden Grund. Naar vedkommende Kunde da møder i den Tanke, at han her har Chance for at købe et billigt Piano, støder han stadig paa de handlende. Det har man paatalt og ønsket ændret, idet man holder for, at Forretningsmænd skal holde sig fra Be-

tegnelsen „Billet mrkt.“. Men saadan vil man efterhaanden kunne opdage adskillige Forhold, som der kunde være Grund til at paatale, og som ikke staar saa godt til det, der er Meningen med Lovforslaget. Naar man, som jeg f. Eks. forleden Dag, hos en større handlende ser en Prisseddel anbragt paa en Vare, hvorpaa der foroven staar 550 Kr. og nedenunder 198 Kr., saa spørger man sig selv, om den handlende dermed vil sige, at den Vare tidligere har kostet 550 Kr., men nu kun koster 198 Kr. Der staar ikke noget om det paa Seddelen, der staar ikke: „Før saa meget, nu saa meget“. Der staar blot Pristallet 550 foroven stregt over og 198 forneden. Men der er ingen Tvivl om, at den handlende ønsker, at Kunden skal faa den Opfattelse, at nu er Prisen paa den Vare faldet med over 300 Kr. Saa spørger man: Er det nu uretmæssig Konkurrence, eller hvad er det? Der kunde siges adskilligt ogsaa om det Forhold. Det er saaledes uhyre vanskeligt at faa alle de Tilfælde ind i denne Lov, som kan kaldes uretmæssig Konkurrence. Der er heller ingen Mening skabt i, at man i mange Aar paa Gader og Stræder i forskellige Byer har raabt med „levende Roskilde Rejer“, medens det er en Kendsgerning, at den sidste Reje i Roskilde Fjord er afgaaet ved Døden for et Par Menneskealdrer siden. Rejerne kan jo ikke være levende efter saa lang Tids Forløb, og de er heller ikke fra Roskilde, hvem tænker sig noget saadant? Men det er falsk Reklame. Saaledes bliver det vanskeligt at komme det helt til Livs. Foreløbig er der nok ikke andet at gøre end, som den ærede sidste Taler sagde, at lade Loven virke endnu nogle Aar og se Tiden an, om der viser sig større uhyggelige Overtrædelser af den.

De øvrige Paragraffer har Handelsorganisationerne ikke haft særlige Indvendinger at gøre imod. I § 2 skærpes blot Overtrædelse af § 1, hvis man reklamerer ved Løbesedler eller gennem Pressen, og de følgende Paragraffer indtil § 6 indeholder forskellige Bestemmelser, som bl. a. gaar ud paa, at Genferkonventionens Røde Kors ikke maa anvendes i Reklamens Tjeneste. § 5 indeholder de Tider, paa hvilke der kan gives Tilladelse til at sælge ud ved Forretningsophævelse eller Sæsonudsalg, og Tidsrummet er sat til henholdsvis 1, 2 og 3 Maaneder. Det har Handelsorganisationerne intet at bemærke til. I § 6 gives der Tilladelse til Dispensationer fra den Bestemmelse. Der holder Handelsorganisationerne paa, at denne Dispensationsret rækker for vidt. Der skal kunne dis-